

LiBeRtE
yayınları

Yılmaz, Aytekin, *Yoldaşımı Öldürmek*, Ankara: Liberte Yayınları,
8. Baskı, Mayıs 2025.

Yoldaşını Öldürmek

Aytekin Yılmaz

Yoldaşını Öldürmek

Aytekin Yılmaz

ISBN: 978-605-9823-88-3

Liberte Yayınları® | 269

8. Baskı: Mayıs 2025, 2014 – 2021, 1-7. Baskılar, İletişim Yayınları

© 2025, Liberte Yayınları®

Tüm hakları saklıdır. Tamamı veya herhangi bir parçası, hiçbir şekilde fotokopiyle veya başka yöntemlerle çoğaltılamaz ve dağıtılamaz. Yayınevimiz bunu yapanlar ve buna teşebbüs edenler hakkında kanunî takibat yaptırma hakkına sahiptir.

Yayın Koordinatörü: **Özlem Çağlar Yılmaz**

Yayın Editörü: **Burak Ertaştan**

Kapak Tasarımı: **Meltem Yılmaz Koçak**

İç Tasarım: **Serpil Koçtürk**

Baskı: **Bizim Büro Basım Evi Yayın ve Dağıtım Hizmetleri Sanayi ve Ticaret Limited Şirketi**

Adres: Zübeyde Hanım Mahallesi, Sedef Caddesi 6/A, Altındağ, Ankara

Telefon: (312) 229 99 28 | Faks: (312) 229 99 29 | Sertifika No: 42488

LiBeRtE
yayingrubu

Adres: GMK Bulvarı No: 108/16, 06570 Maltepe, Ankara

Telefon: (312) 230 87 03 | Faks: (312) 230 80 03

E-mail: info@liberte.com.tr | Web: www.liberte.com.tr | Sertifika No: 52155

Liberte Yayınları® Liberte Yayın Grubu'nun tescilli bir markasıdır.

Aytekin Yılmaz

1967’de Diyarbakır’ın Ergani ilçesinin Ortayazı köyünde doğdu. Siyasî nedenlerden dolayı yaklaşık on yıl hapisshanede kaldı. Aytekin Yılmaz’ın on yıllık hapisshane deneyimi, onun edebî çalışmalarının ve düşüncelerinin şekillenmesinde büyük rol oynamıştır.

Aytekin Yılmaz, tanıklık üzerinden kaleme aldığı kitaplarıyla, edebiyat dünyasında şiddet karşıtı ve barış savunucusu olarak tanınmıştır. Kitap ve yazılarıyla savaşın ve şiddetin karşısında durmakta; barışın ve insan haklarının önemini vurgulamaktadır.

Aytekin Yılmaz aynı zamanda sivil aktivisttir. 2001 yılında hapisshaneden çıkışını takiben hapisshanelerdeki koşulların iyileştirilmesi için bazı sivil girişimler başlatmıştır. Mahpusların şiir ve öykülerinin yayınlandığı *Mahsus Mahal Dergisi*’nin kuruculuğunu ve sorumluluğunu üstlenmiştir. Dergi bu bakımdan ilk hapisshane ve edebiyat dergisi olmuştur. 2008 yılında, kendisi gibi eski mahpus bir grupta birlikte, hapisshanelerde koşulları iyileştirmek ve temel insan haklarına riayet edilmesine yönelik savunuculuk yapmak amacıyla Mahsus Mahal Derneği’ni kurmuştur.

Yayınlanmış Kitapları

Doğunun Talanı ve İnkârı, 2001, Belge Yayınları

İçimizdeki Hapisshane (Labirentin Sonu), 2003-2020, 1.-3. Baskılar, İletişim Yayınları; Dördüncü Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Dağbozumu, 2011, Doğan Kitap

Yoldaşını Öldürmek, 2014 - 2021, 1-7. Baskılar, İletişim Yayınları;
8. Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Sığınamayanlar, 2016, Doğan Kitap

Ernesto'nun Dağları, Birinci Baskı, 2017, Siyah Kitap; İkinci Baskı,
2025, Liberte Yayınları

Onlar Daha Çocuktı, Birinci Baskı, 2019, İletişim Yayınları; İkinci
Baskı, 2025, Liberte Yayınları

Son Diktatör, 2020, Vadi Yayınları

Yüzleşerek Barışmak, 2021, Vadi Yayınları

Dostoyevski'nin Hapishanesi, 2023, Vadi Yayınları

Altı Çizilecek Kitap, 2024, Vadi Yayınları

Yarı yolda kalmış
bütün romantik devrimcilere...

İÇİNDEKİLER

1. Giriş Kapısı	13
2. İhanete Özgürlük İstenmez!"	21
3. Sorgu'la Nasıl Kıydılar?	31
4. Yanlış Kurulmuş Saatler	49
5. Duvarların Laneti	69
6. İçinde Yaşamak İstemediğim Devrim	91
7. Devrim'i Nasıl Boğdular?	103
8. Berfin'in Küçük Odası	113
9. Günah Keçileri	123
10. Yoldaş Cemal'in Kör Bıçağı	131
11. Kurbanlık Koyun	137
12. Şimel'in Son Gecesi	147
13. Ölümlerden Devrimler Yapmak	163
14. Çıkış Kapısı	171
Ek: 1990-2000 Yılları Arasında Hapishanelerde Örgütler Tarafından İnfaz Edilenlerin Listesi	196

“İyi ve büyük olaylarla ilgili bütün biyografileri
bir yana itip, hapishanede, tımarhanede ya da
darağacında ölenlerin kırık dökük kayıtlarını
dikkatlice incelemek daha doğru olacaktır.”

– Edgar Allan Poe

1

Giriş Kapısı

*“Tanıdığım bütün romantik devrimciler,
bir zalimden kurtulayım derken, başka bir zalim iktidarın
kurbanı oldular...”*

BİN DOKUZ YÜZ DOKSAN İKİ YILININ 24 MART GÜNÜ, 25 yaşında beni Bayrampaşa hapishanesinin kapısına teslim eden polislerden biri, ayrılmadan önce yanıma yaklaşıp “Seninle on yıl sonra görüşürüz Aytekin Yılmaz” demişti. İnanmayacaksınız ama gerçek oldu. Tam 9 yıl 4 ay 15 gün hapiste kaldıktan sonra çıktım. Polislerin sözünün kanun yerine geçtiği bir dönemin mahpusu olduğumu söylemek için, konuya böyle giriş yapmış oldum. Başa dönecek olursak, polisin o sözlerinin ardından, ‘kapıaltı’ denilen bölümde giriş işlemlerimiz yapıldıktan sonra koşullara alındık. O an bizi içeri kabul eden kapı, bir garaj kapısı kadar büyük görünmüştü. Ama aynı kapının, çıkmak istediğimde iğne deliği kadar küçüldüğünü çok sonraları anlayacaktım. Hapishane kapısının böylesi büyüğü bir yanı vardı.

Hiç unutmuyorum, siyasî mahpusların kaldığı C Blok malta-sında yürümeye başladığımızda ‘baskılar, dayaklar şimdi başlar’ diye düşünmüştüm. Yanılmışım. İlk kez o gün, orada ezberim bozuldu. C Blok maltasından itibaren tüm koğuşlar örgütlerin denetimindeydi. Ne gardiyan ne de jandarma vardı. Hapisha-neye ilişkin okuduklarım, duyduklarım ilk o gün yalan olmuş-tu. Benimle aynı operasyonda tutuklanıp gelenler, başka bir koğuşa alındı. Örgüt öyle uygun görmüş, bir bildiği vardır el-bet yoldaşların deyip merak etmiyordum. Çok ağır işkenceler-den sonra, bir tek isteğim vardı, uyumak! Ellerim tutmuyordu, omuzlarım sanki yere düşecek gibiydi ve bitmez tükenmez bel ağrıları vardı. Önce düz askı, sonra ters askı, bu da yetmezmiş gibi, kasap askıdan geliyorum. Gün, saat, takvim soruyorum, “on dört gün olmuş” diyorlar.

İşkenceden, polis sorgusundan yeni gelene ne yapılıyorsa, bana da onu yapıyor örgütten yoldaşlarım. Gecenin bir yarısında on dört günün hesabı soruluyor. Ellerim tutmuyor, yü-züm gözüm dağıtılmış olduğu için, direndiğimi anlıyorlar ve el üstünde tutuluyorum. Ama sorguda çözülenler yüzünden onlarca soruya cevap vermek zorunda kalıyorum. Yoldaşların sorularından epey bir tecrübeli olduklarını anlıyorum. Böyle yoldaşlarım olduğu için gurur duymak istiyorum ama kafamda bin bir soru yanıt beklerken bunu yapamıyorum. Yorucu bir so-ruşturmanın ardından, bana ayrılmış olan ranzaya on yıl sonra uyanacaktım gibi atıyorum kendimi...

Sabah örgüte ait marş sesleriyle uyanıyorum. Önce sabah sporu, ardından kahvaltı ve toplu eğitim çalışması. Hapishane değil, tam bir örgüt kampı ortamında olduğumu anlıyorum. Se-vinmek istiyorum ama hapishanede olduğumu anlayınca şaşkın bir halde anlamaya çalışıyorum olan biteni. Ellerim tutmuyor,

ağrılarım var. Hapishane revirine çıkarılıyorum, doktor birkaç ilaç yazıp gönderiyor. Koğuşa dönüyorum. Dışarıdan tanıdığım yoldaşlarla karşılaşıyorum. Birbirimize sarılıyoruz, ellerini uzatanlar oluyor, ellerim cansız olduğu için tutamıyorum ellerini. Üzüldüklerini tebessümleriyle belli ediyorlar. Herkes toplu eğitime devam ederken, ben üst kata çıkıp ranzama uzanıyorum.

Günler bir süre böyle geçiyor benim için. Bir türlü iyileşmeyen parmaklarımı sorun ediyorum. Ellerimle kaşık bile tutamıyorum, hep böyle mi kalacaklar diye panik oluyorum. Revire çıkıp bu soruyu doktora soruyorum, “Yok, zamanla iyileşirler” diyor. Egzersiz topu veriyor, gece gündüz onu sıkmam gerekiyormuş, ama sıkamıyorum, parmaklarımda can yok. Ellerimle uğraşırken, başka bir rahatsızlığım daha çıkıyor. Bu kez elektrik kabloları ve prizlerine karşı tepki oluşuyor bende. Onları her görüşümde vücudumda bir elektrikleşme meydana geldiği hissine kapılıyorum. Önceleri kimselere açmadığım bu sıkıntıımı, örgüt sorumlusu yoldaşla konuşuyorum; “Bir psikoloğa görünmem iyi olabilir belki, ne dersiniz?” diye soruyorum. Çok kesin bir dille, “Çok yanlış olur Heval, senin gibi bir yoldaşın psikolojisi bozulmuş dersek senin geleceğin için iyi olmaz” diyor. Niye iyi olmayacağını anlamak için üsteliyorum. “Psikolojik rahatsızlıklar burjuva rahatsızlıklarıdır. Bence sen aşarsın bu durumu. Başka kimseye bahsetmezsen iyi olur” dediğinde, kafam karışmıyor değil. Böylesi kırılgan bir ortamda psikolojim iyi değil demek, gelecekte bana karşı kullanılabilir bir şey olacağından, fazla ısrar etmiyorum. Etmiyorum ama günlük yaşamda psikolojimi etkilemeye devam ediyor kablo ve prizler.

Polis sorgusunda işkence sonrası sanki başka biri olmuştum. Kendi kendimi tanıyamaz bir haldeydim. Fiziken ve ruhen çok yorgun hissediyordum. İlk başlarda ‘işkencenin taze izleridir’